

Prædiken til 3. søndag efter Påske 2021

Hvad gør dig glad? Hvad kan kalde glæden frem i dit sind? At vågne op til en ny dag. I forårssol. At se knopperne briste af liv på både buske og træer. At se farverne folde sig ud og jorden grønnes. At høre lærken synge dagens pris fra sit sted højt oppe på himlen. Se verden vrimle af nye begyndelser. Jeg glæder mig over præstegårdens nye beboere. Hr og fru gås har fundet deres hjem i min have og er nu blevet de stolte forældre til 5 små fine gæslinger, der af og til tager sig en forfriskende svømmetur i søen. Vi kan glæde os over, at de mange døre, der har været lukkede og låste nu kan åbnes igen. Vi kan begynde at mødes igen. Bevæge os ud af vores må bobler ind i livet igen. Være sammen. Genåbnings glæde. Og gensyns glæde. Jeg har glædet mig særlig meget til at mødes med jer til gudstjeneste i dag. For i dag kan vi noget som vi ikke har kunnet længe. Vi kan synge. Sammen. Det skaber et særligt fællesskab imellem os, når vi synger. Ikke bare med hjertet men med munden. At synge sammen kalder glæden frem. Salmerne synger glæden ind i os. Glæden fra Gud. Den glæde, der er grundtonen i vores gudstjeneste. På den første dag i ugen. Når det bliver søndag. Sønnens dag. Guds søns dag. Så mødes vi her for at fejre påskemorgens store og livsforvandlende glæde. Opstandelsen. At døden måtte slippe sit tag i ham, der havde givet sit liv for os. På korset. Hver søndag fejrer vi hans opstandelse. At Gud vandt og altid vil vinde over døden og alle mørkets kræfter. Hvor kommer glæden fra? Når vi inviterer til fest og sidder sammen rundt om bordet med vores gæster kan vi så beslutte os for, at nu skal vi - nu vil vi være glade. Kan vi tvinge glæden frem? Glæden er vi ikke herrer over. Glæden kommer til os. Udefra. Den kan komme bag på os. Pludselig så er den, der når vi mindst venter det. Glæden kan komme i glimt. Og det gælder om at samle på alle glædes glimtene. Fange dem ind og lade dem lejre sig i os. Så vi kan tage dem frem. Og ja netop glæde os over, at de var der. Glæden findes i flere former. Der findes også den dybe og stille glæde. Glæden over, at høre til hos Gud. At være et barn af Gud. Favnet af hans kærlighed. Glæden over at vide, at Gud er med os. Glæden over hans ufortjente godhed imod os. Da Jesus levede i verden lod han mennesker møde glæden fra Gud. Når han helbredte de syge. Når han oprejste de døde. Når han var sammen med dem som de andre skubbede

fra sig og ikke regnede for noget. Når han viste dem, der var kørt fast i livet en ny vej videre. Når han tilgav og velsigende de fortabte. Så kaldte han glæden frem i menneskers hjerter. Jesus var glædens herre. Det oplevede hans disciple igen og igen. Men nu er glæden væk. De er samlet ved bordet. Det er blevet påske. Og de er taget til Jerusalem til templet for at fejre påskefesten der. Som de før havde gjort. Det var blevet aften. Jesus deres herre og mester. Tager ordet. Som han jo så tit gjorde. Han havde så meget på hjerte. Så meget at fortælle dem. Lære dem. Så meget som han syntes, at de skulle vide. Også denne aften, som skulle blive den sidste aften de havde med hinanden. Inden han skulle dø den næste dag. Jesus vidste det selv. Og han havde også flere gange forberedt sine disciple på, at det skulle ske. Men selvom de havde hørt det så forstod de det ikke. Hvordan skulle de kunne forstå, at Jesus skulle forlade dem. At han skulle dø. Miste sit liv på et kors. Hvorfor? Jesus prøver nu igen at forklare sine venner, hvad det er der skal ske i de kommende dage. "En kort tid så ser I mig ikke længere og atter en kort tid så skal I se mig." I morgen dør jeg. Men når der er gået tre dage så skal I se mig igen. Tage afsked med hinanden. Det skal vi. Men det bliver ikke vores sidste farvel. Vi skal ses igen. Det lover Jesus sine disciple. Og så fortæller han sine venner, at selvom det ikke bliver til at bære når døden nu tager ham fra dem, deres ven, deres et og alt så skal deres smerte ikke vare ved. Jesus som var en mester i at bruge billeder til at gøre det han ville fortælle lettere at forstå bruger nu billedet af den fødende kvinde til at forberede disciplene på, hvad det er de skal igennem. Når en kvinde skal føde sit barn så sker det under store smerter. Smerter som man aldrig tror vil høre op. Men når kvinden så har født sit barn glemmer hun de smerter hun måtte igennem. For med det nyfødte barn i sine arme er smerten blevet forvandlet til glæde. En glæde uden grænser. "Også I sørger nu men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig og ingen skal tage jeres glæde fra jer." Ord så fulde af trøst og af håb. Ord der også kan trøste os og give os håb, når det er os, der står overfor døden. Glæden den glæde som ingen kan tage fra os det er, at vi kan dø med fred. Fordi vi ved, at Kristus er gået i forvejen for os. At han med sin død og opstandelse har banet en vej for os. Ind igennem dødens mørke og ud i det evige liv. Jesus trøstede sine disciple med at forsikre dem om, at de skulle ses igen. Skal vi også ses igen med dem vi mister? Når vi

tager afsked med dem, der dør fra os skal vi så også sige: Vi ses igen. Vi ved, at vi en dag skal skilles fra dem vi elsker. Vi ved, at vi en dag selv skal herfra. Så husk at du skal leve, elske håbe og tro. Imens du kan det. Lukke glæden ind. Glæden fra Gud. Og del din glæde med andre. Amen. Ære, være faderen og sønnen og Helligånden som det var i begyndelsen så nu og altid og i al evighed. Amen.